

Peter Temple

Mørk kyst

Oversatt av Kari og Kjell Risvik, MNO

Forlaget Press 2010

Til Anita – for hennes latter og lojalitet

Cashin gikk rundt høyden og inn i vinden fra havet. Det var kaldt, sent på høsten, de siste flammende bladene klamret seg til ambratrærne og lønnene som oldefarens bror hadde plantet, men det var like før de ga opp. Han likte denne tiden av året, de stille morgenstundene, likte den bedre enn våren.

Hundene begynte å bli slitne, men jaktet fremdeles med snuten tett ved bakken, nå ga de seg bedre tid til å snuse og var ikke lenger så forhåpningsfulle. Så fikk en av dem ferten av noe, og de fikk da fart på seg, løp etter hverandre mot skogbrynet og forsvant. Da han nærmet seg huset, kom hundene frem fra skogen igjen, svarte som lakris, stanset, løftet hodet og så seg omkring som om de så landskapet for første gang.

Ute på forskningsferd. De ble stående og se på ham en stund, så kom de farende ned skråningen. Han gikk den siste strekningen så raskt han kunne, og idet han rakte hånden frem etter porten, innhentet de ham. De svarte, krøllete hodene prøvde å skubbe inn først, og de presset på med de sterke bakbena. Han løftet opp klinken, og de skjøv porten såpass opp at de kunne smette inn, den ene med snuten opp i baken på den andre, og travet ned stien til inngangsdøren. Begge ville være først igjen og stanset med halen opp i været, som lodne krumsabler, og snuten presset mot dørstolpen.

Innenfor døren løp pudlene i forveien til kjøkkenet. Der hadde de vannskåler stående, og de stakk snuten opp i dem og drakk plaskende.

Cashin gjorde i stand mat til dem: to skiver hver av de kanonformede hundepølsene som slakteren i Kenmare lagde, og tre never tørrfôr til hver. Han fanget hundenes oppmerksomhet, gikk ut med skålene og satte dem ned med en meters mellomrom.

Hundene kom etter. Han kommanderte dem til å sitte. Med magen full av vann lystret de sakte og nedlatende, som om de var giktbrudne.

Da han ga dem lov til å spise, kikket de uinteressert på maten og lot deretter blikket gå til hverandre og til ham. Hvorfor er vi blitt lokket hit ut for å se på disse uspiselige greiene?

Cashin gikk inn igjen. Mobiltelefonen i baklommen ringte.

«Ja?»

«Joe?»

Kendall Rogers, fra politistasjonen.

«Det var en dame som ringte,» sa hun. «Borte ved Beckett et sted.

En Mrs. Haig. Hun sier det er noen i uthuset.»

«Som gjør hva?»

«Tja, si det. Ingenting. Men hunden hennes bjeff er. Jeg får vel sjekke det.»

Cashin strøk seg over skjeggstubbene. «Har du adressen?»

«Jeg kan dra, jeg.»

«Trengs ikke. Jeg skal omtrent samme veien. Adressen?»

Han gikk bort til kjøkkenbordet og skrev på blokken: dato, klokkeslett, adresse, hva det gjaldt. «Et kvarter à tjue minutter, kan du si. La henne få nummeret mitt om det skulle skje noe før jeg kommer.»

Hundene satte pris på denne travelheten, de pilte omkring og stormet rett bort til bilen da han kom ut. Underveis stilte de seg opp med snuten ut av bakrutene.

Cashin parkerte ved veikanten hundre meter fra porten. Da han kom gående, stakk et hode frem fra hekken.

«Politiet?» sa hun. Hun hadde skittengrått hår rundt et ansikt skåret ut i hardt tre med et sløvt redskap.

Cashin nikket.

«Men uniformen da, og alt det der?»

«Sivil,» sa han. Han tok frem politiskiltet med emblemet som så ut som en rev: Victoria Politi. Hun tok av seg de fettete brillene for å granske det.

«Er det der politihunder?» sa hun.

Han gløttet over skulderen. To ulne svarte hoder i det samme vinduet.

«De jobber sammen med politiet,» sa han. «Hvor er denne personen?»

«Kom,» sa hun. «Hunden er stengt inne. Sint som en kveks, den lille rakkeren.»

«Jack Russell,» sa Cashin.

«Åssen kunne du vite det?»

«Gjettet bare.»

De gikk rundt huset. Han merket at redselen vellet opp i ham, akkurat som kvalme.

«Der inne,» sa hun.

Uthuset lå langt fra huset. Man måtte gjennom en gjenvokst hage, passere en åpning i et gjerde som var nedgrodd i frodige slyngplanter.

De gikk bort til porten. På den andre siden var det knehøyt gress, og her og der stakk det opp stumper av rustent metall.

«Hva er det der inne?» sa Cashin med blikket rettet mot det rustne blikkskuret noen meter fra veien, med døren stående på gløtt. Han kjente svetten langs kragebena. Nå angret han på at han ikke hadde latt Kendall ta det.

Mrs. Haig tok seg til haken, som hadde noen svarte hårtuster, lik en nedslitt hårbørste.

«Ting og tang,» sa hun. «Skrot og skrammel. Den gamle lastebilen. Har ikke vært der på år og dag. Ikke gå inn der.»

«Slipp bikkja ut,» sa han.

Hun gjorde et forskrekket kast med hodet. «Dyret kan bite fyren,» sa hun.

«Nei,» sa han. «Hva heter bikkja?»

«Monty, jeg kaller alle for Monty, etter Lord Monty av Alamein.

Men så ung som du er, veit du vel ikke hvem han var.»

«Stemmer,» sa han. «Slipp Monty ut, du.»

«Men de politihundene, da? Gjør de ingen nytte for seg?»

«Bare når det gjelder liv eller død,» sa Cashin og tvang seg til å snakke rolig.

«Jeg stiller meg ved døren, og så slipper du Lord Monty ut.»

Han var tørr i munnen, det klødde i hodebunnen. Slik ville det aldri

ha vært før det med Rai Sarris. Han gikk gjennom gresset og stilte seg til venstre for døren.

Man lærte fort å holde god avstand til potensielt farlige folk, og i det inngikk at man holdt seg unna mørke uthus hvor man kunne støte på dem.

Mrs. Haig sto borte ved gjerdet med slyngplantene. Med hamrende hjerte stakk han tommelfingeren i været.

Den lille hunden kom byksende gjennom gresset, bare stramme muskler og bjeff, siktet seg inn på uthuset, bremsset opp, stakk hodet inn av døren og snerret, stiv i kroppen av opphisselse.

Cashin dunket på bølgeblikkveggen med venstre hånd. «Politi,» sa

han høyt, glad for at det var noe han kunne gjøre. «Kom ut derfra, øyeblikkelig!»

Det ble ikke lenge å vente.

Hunden trakk seg unna med et hysterisk hyl, nærmest som den fløy gjennom luften.

En mann dukket opp i døråpningen, nølte, men kom så ut med en lerretsbylt i hånden.

Han ensset ikke hunden.

«Jeg går nå,» sa han. «Tok meg bare en lur.» Han var kanskje i femtiårene, med kort grått hår, brede skuldre, daggammel skjeggstubb.

«Rop på bikkja, Mrs. Haig,» sa Cashin over skulderen.

Kvinnen ropte, og hunden trakk seg tilbake, motstrebende, men lydig.

«Du er på privat eiendom,» sa Cashin, roligere nå. Han opplevde ikke mannen som en trussel.

«Jo, vel, jeg tok meg bare en lur.»

«Legg fra deg bylten,» sa Cashin. «Og av med jakken.»

«Hvem er du?»

«Jeg er politi.» Han viste frem reven.

Mannen brettet sammen jakken og la den på bylten, foran føttene. Han gikk med snørestøvler som aldri hadde sett skokrem, og tærne bulte ut.

«Åssen har du kommet hit?» sa Cashin.

«Til fots. Og haiket.»

«Fra hvor?»

«New South.»

«New South Wales?»

«Ja.»

«Det var langt.»

«Et stykke.»

«Hvor skal du hen?»

«Er bare på farten. Bestemmer selv hvor.»

«Det er et fritt land, ja. Har du ID? Førerkort, trygdekort?»

«Nei.»

«Ingen ID?»

«Nei.»

«Ikke gjør deg vrang,» sa Cashin. «Jeg har ikke spist frokost ennå.

Uten ID må du inn og gi fingeravtrykk, du blir siktet for ulovlig opphold på annen manns eiendom, satt i arresten. Det kan ta sin tid før du ser dagslys igjen.»

Mannen bøyd seg, fant en pung i jakkelommen, tok frem et sammenbrettet ark og rakte det frem. «Putt det i lommen og hiv jakken hit bort.»

Den landet en meter unna.

«Trekk deg litt bort,» sa Cashin. Han plukket opp jakken og kjente på den. Ingenting der. Han tok ut arket, som var brettet mange ganger og slitt. Han foldet det ut.

Dave Rebb har jobbet på Boorindi Downs i tre år og er en god arbeidsmann

og har aldri stelt i stand noe bråk, han er god med maskiner, alt som er mekanisk. Også kveg. Jeg ville ikke ha noen betenkelighet med å ansette ham igjen. Det var undertegnet Colin Blandy, bestyrer, og datert 11. august 1996.

Det sto også et telefonnummer.

«Hvor ligger det stedet?» sa Cashin.

«Queensland. I nærheten av Winton.»

«Og det var det? Skal det forestille ID? Ti år gammel?»

«Ja.»

Cashin tok frem notisblokken og skrev ned navnene og telefonnummeret og puttet arket i jakkelommen igjen.

«Du skremte dama

her,» sa han. «Det er ikke bra.»

«Var ikke tegn til liv da jeg kom,» sa mannen. «Hunden gjødde ikke.»

«Har du hatt noe trøbbel med politiet, Dave?»

«Nei, aldri noe trøbbel.»

«Han kunne jo være morder,» sa Mrs. Haig bak ham. drapsmann.

En farlig drapsmann.»

«Hør nå her, Mrs. Haig,» sa Cashin. «Det er jeg som er politimann.

Jeg tar meg av dette. Dave, jeg kjører deg ned til hovedveien. Kommer du tilbake hit igjen, ligger du tynt an. OK?»

«OK.»

Cashin gikk to skritt frem og lot mannen få jakken tilbake. «Så gikk vi.»

«Arrester ham!» ropte Mrs. Haig.

Da Dave Rebb hadde satt seg inn, holdt han hendene frem mot

hendene. Han hadde greie på hunder. Ved innkjørselen til hovedveien svingte Cashin inn til siden.

«Hvilken vei skal du?» sa han.

Det gikk et øyeblikk. «Cromarty.»

«Da setter jeg deg av i Port Monroe,» sa Cashin. Han svingte til venstre.

Ved avkjørselen til byen stanset han. De gikk ut, og han åpnet bagasjerommet for å ta ut bylten.

«Forsiktig med hvor du roter deg bort heretter,» sa Cashin. «Trenger du noen småpenger?»

«Nei,» sa Rebb. «Her har jeg fått menneskelig behandling. Ikke hver dag det skjer.»

Cashin ventet med å snu og fulgte Rebb med blikket. Mannen gikk

med den avlange bylten hvilende vannrett over skuldrene, så den stakk ut på begge sider. I morgentåken lignet han et omvandrende kors med stutte armer.

«Ingen dramatik?» spurte Kendall Rogers.

«Bare en løff er,» sa Cashin. «Er du på jobb utenom arbeidstiden også nå?»

«Jeg våknet tidlig. Det er varmere her, vet du.» Hun sto borte ved skranken og fingret med noe. Cashin løftet den lille lemmen og gikk bort til skrivebordet, hvor han ga seg i kast med rapporten om morgens episode.

«Jeg har lurt på om jeg skal søke om å bli forflyttet,» sa hun.

«Jeg kan jo gjøre noe med den personlige hygien,» sa Cashin.

«Jeg kan forandre meg.»

«Jeg har ikke bruk for beskyttelse,» sa hun. «Jeg er ingen nybegynner.»

Cashin så opp. Han hadde ventet seg dette. «Jeg beskytter deg ikke mot noe, jeg. Det kunne ikke falle meg inn å beskytte noen. For meg kan du bare dø når som helst.»

Det ble stille.

«Nå ja,» sa Kendall. «Visse ting er det jo å gripe fatt i. Som de pubgreiene.

Du kjører jo hjem klokken ti om kvelden.»

«Caine-dyra gjør ikke meg noe. Jeg slipper å møte til avhør og forklare hvorfor jeg overlater saken til deg.»

«Hvorfor ligger de unna deg?»

«Fordi fetterne mine ville drepe dem. Og etter det ville de være riktig fæle mot dem. Er du fornøyd med det svaret, dommer?» Han bøyd seg over rapporten igjen, men merket blikket hennes i nakken.

«Hva?» sa han. «Hva er det for noe?»

«Jeg går bort til Cindy. Skinke og speilegg?»

«Skulle jeg la deg takle den furien helt alene? Og det på en fredagsmorgen?

Jeg går.»

Hun lo, og noe av spenningen slapp taket.

Da hun kom til døren, sa Cashin: «Ken, litt mer sennep denne gangen?

Tør du spørre henne?»

Han gikk bort til vinduet og så henne gå bortover gaten. Hun

hadde vært turner, hadde representert delstaten som sekstenåring og vunnet sin første gullmedalje. Det skulle ingen tro når man så henne gå nå. Nede i byen, i fritiden, hadde hun en gang gått inn på en klubb sammen med en venn som var fotograf. Hun ble gjenkjent av en ung mann hun hadde arrestert noen måneder før, en lærling på et bilverksted.

Han var en av dem som drakk seg sørpe full i helgene og ble helt

rebelisk. De ble forfulgt, og fotografen ble grisebanket og låst inne i bagasjerommet på bilen sin.

Det var ren flaks at han overlevde.

Kendall ble slept av gårde et eller annet sted og behandlet som en sexdukke. I grålysningen ble hun funnet av en mann som var ute og luftet hunden. Hun hadde brudd på bekkenet, en brukket arm og seks brukne ribben, en punktert lunge, skader på milten og bukspyttkjertelen, knust nese, det ene kinnbenet knekt, fem tenner slått ut, en skulder ute av ledd, skrubbsår og blåmerker overalt.

Cashin tok fatt på papirarbeidet igjen. Man kunne saktens klare seg uten ID-papirer, men Rebb hadde hatt jobb, så han var kanskje registrert hos ligningsmyndighetene. Han slo nummeret til Boorindi

Downs. Det ringte en stund.

«Jaha?»

«Politiet i Victoria her. Kriminalbetjent Cashin i Port Monro. Jeg trenger opplysninger om en som har jobbet på Boorindi Downs.»

«Jaha?»

«Dave Rebb.»

«Når var det?»

«1994 til 1996.»

«Beklager. Det er ikke noen her fra den gangen mer. Stedet er overtatt av noen andre, og de sa opp alle sammen.»

«Hva med Colin Blandy?»

«Blands, ja. Jeg husker ham godt. Grekerne ga ham også fyken, og han dro opp til Queensland. Men han er død nå.»

«Takk, og unnskyld bryderiet.»

Cashin tenkte at han hadde gjort en tabbe. Han skulle tatt fingeravtrykkene til Rebb. Han hadde hatt god grunn, men hadde latt sympatien gjøre utslaget.

Han kunne være morder, hadde Mrs. Haig sagt. En drapsmann.

Han ringte til Cromarty og spurte etter en han kjente hos kriminalpolitiet.

«Så du har liksom noe på følelsen?» sa Dewes. «Jeg skal be dem holde utkikk.»

Cashin ble sittende med hendene på skrivebordet. Han hadde truet Rebb med dette, fingeravtrykkene og en god stund i arresten.

«Sandwich,» sa Kendall. «Ekstra sennep. Hun smurte jammen tjukt på.»

Det ble en helt vanlig vakt. Like før han skulle ta kvelden, kom det beskjed om at det første elektroniske søket ikke hadde funnet noen

David Rebb i noen statlig database i hele Australia. Men det sa i grunnen ikke så mye.

Cashin hadde opplevd at et søk ikke engang hadde funnet folk med en masse dommer på seg.

Han stemplet ut, kjørte ut til hovedveien og satte kursen for Cromarty.

Rebb hadde gått tjuetre kilometer. Cashin svingte inn til veikanten et godt stykke foran ham og steg ut.

Han kom nærmere. En mann som kunne kunsten å gå, lett og ledig.

Han stanset, med skuldrene litt på skrå. Et skrått kors.

«Dave, jeg må ha fingeravtrykkene dine,» sa Cashin.

«Jeg har ikke gjort noen ting, sa jeg jo.»

«Kan ikke tro deg på ditt ord, Dave. Det er likt for alle. Og du må siktes for ulovlig opphold,» sa Cashin.

Rebb sa ingenting.

«Bare for å få tatt fingeravtrykkene dine.»

«Bare ikke sperr meg inne,» sa Rebb stille og tonløst. «Jeg orker ikke å sitte i en celle.»

Cashin hørte redselen i mannens stemme, og han visste at en gang i tiden ville han ha gitt blaff en. Han nølte, så sa han: «Hør her, er du interessert i jobb? Melkekyr, alt som har med kyr å gjøre? Har du vært med på sånt noe?»

Rebb nikket. «Ja, men det er lenge siden.»

«Vil du ha jobb?»

«Det spørs hva det er.»

«Noe med hagearbeid, kanskje, en byggejobb?»

«Jo. Har prøvd meg på det også.»

«Det er faktisk jobb å få her. Naboen har kyr. Jeg holder på og pusser opp et gammelt hus, må kanskje bygge om litt, hadde jeg tenkt.

Kan du jobbe for purken?»

«Jeg har jobbet for all slags drittsekker, jeg.»

«Takk skal du ha. Du kan overnatte hos meg. Jeg har et uthus med køyer og dusj. Så ser vi på det med jobben i morgen.»

De satte seg inn i bilen. Bylten til Rebb hadde de slengt i baksetet.

«Er det sånn de skaff er seg arbeidsfolk her?» sa han. «Ved at purken verver dem?»

«Det hører med til jobben.»

«Hva med fingeravtrykkene?»

«Jeg tar deg på ordet når du sier du ikke har gjort noe. Kanskje dumt av meg, men.»

Rebb satt og så ut av vinduet. «Så sparer du skattebetalernes penger,» sa han.

Cashin våknet i mørket med hodet fullt av Shane Diab og lydene mannen hadde utstøtt da han døde.

Han lyttet til smertene sine en stund, kjente etter i ryggraden, hoftene, lårene – overalt gjorde det vondt. Han slengte til side de gode og varme vatteppene, stakk føttene i de iskalde støvlene som sto der og ventet på ham, og forlot soveværelset. Han gikk gjennom gangen og gjennom Tommy Cashins bedrøvelige festsal, ut i entreen og videre ut av døren. Det var ikke kaldere ute enn inne. I dag var tåken blåst bort av en kraftig vind fra havet.

Han pisset fra verandaen og ned i ugresset, som ikke hadde vondt av det. Så gikk han inn igjen og gjorde strekkøvelsene sine, vasket seg i ansiktet, pusset tennene og tok på seg overall, sokker, støvler.

Hundene kjente lydene hans. De sto ved bakkdøren og kom med noen dype, utålmodige strupelyder. Han slapp dem inn, og de svære skapningene snøftet rundt ham og viftet med halen. Han var tørst, så han gikk bort til kjøleskapet, og ved synet av de duggete øfl askene tenkte han at han kunne ta seg en øl. Han tok frem en toliters fl aske med saft, åtte forskjellige frukter, sto det. Man måtte være bra dum for å tro på det.

Han holdt plastflasken i begge hender og drakk, minst et høyt glass.

Han tok den gamle regnjakken ned fra knaggen bak døren og bøyde seg etter våpenet. Da han åpnet døren til verandaen, trengte hundene seg forbi ham, bykset ned trappen og stormet mot grinden bak huset.

De skumpet til hverandre mens de så ham komme gående og hufse på seg jakken. Så snart porten var åpen, løp de side om side bortover stien, kom ut i åpent lende og satte kursen mot skogen.

Ørene flagret mens de sprang elegant over svære gresstuster.

Cashin brakk åpent det lille over-og-under-geværet. Han rotet i sidelommene og fant en 22-kule og en 410-patron og puttet dem i rett løp. Han fikk ofte muligheten for å skyte på en hare, og han stirret gjennom det V-formede siktekornet på det flotte, gråbrune dyret med de elektriske ørene. Det kunne ikke falle ham inn å skyte, han elsket harer, deres intelligens, deres lekenhet. Kom det en kanin farende, hendte det at han fyrte av et skudd. Det var omtrent som på tivoli, en utfordring. Han bommet alltid – reagerte ikke kjøpt nok, og 410-patronen var ikke stor nok. Haglene spredte seg for fort og kunne ikke gjøre noen skade.

Cashin ruslet av sted med det lille våpenet åpent over armen, og kikket på skogen. Fremdeles var det mørkt der inne i dypet. Han ventet på at hundene skulle komme seg dit bort og sende opp fuglene som sporlys på en nattehimmel.

Endelig var hundene inne mellom trærne og utløste fugleeksplasjonen, en granatsprengning av svarte skrik oppe under himmelen.

Han gikk over høyden og ned bakken med hundene foran seg. Kullsvarte og lysabsorberende, med hodet helt nede på bakken og raske føtter, streifet de omkring og virvlet opp den løvtunge skogbunnen.

Da de kom ned på flatmark, i ytterkanten av lysningen, sprang en hare opp. Han så dem alle tre fare over den åpne sletten, svarte hunder og hare, haren holdt den helt rette farten, gjorde et kast til siden når den merket at hundene kom for nær. Det var som om den trakk hundene etter seg i en snor. De forsvant inn i skogen ovenfor bekken.

Cashin skrånede over engen. Terrenget så helt flatt ut, men når man vasset gjennom det høye, tørre gresset, kunne man kjenne at grunnen steg og falt i brede furer etter en plog. Lysningen hadde en gang vært oppdyrket, men ikke i manns minne. Han ante ikke om det var forfaren hans, Tommy Cashin, som hadde dyrket et eller annet der.

Det var en kamp å komme seg bort til bekken mellom popler og piletrær. Tusener av rotskudd hadde fått gro uhemmet i minst tretti år. Da han kom seg ned til bekken som sildret i en stripe mellom kul-pene, dukket de pesende hundene opp. De braste uti, fant de dypeste stedene, drakk, gikk litt rundt, drakk, gikk litt rundt, og vannet dannet kraftløse små virvler rundt de tynne, sterke bena deres, og de glefset

etter vannet, løftet de spisse kjevne med skjegget dryppende vått.

Pudler var glad i vanddammer, dypt vann var ikke noe for dem, og havet likte de dårlig. De ville helst bare plaske.

På den andre siden av bekken tok de fatt på runden vestover, omkring høyden, i den slake skrånngen. I det gråbrune gresset fikk han øye på ørene til to harer. Han plystret på hundene og pekte på harene.

De fulgte armen hans, la på sprang og jagde opp dyrene, som sprang opp samtidig og holdt seg sammen, løp side om side ti–femten meter, med de to hundene etter seg, en flott firerkombinasjon. Så skar den venstre haren ut og satte utfor bakken. Den ene hunden fulgte etter den. Den andre hunden kunne ikke stå imot, den brøt av og svingte i en stor bue for å slutte seg til kameraten sin. De forsvant i det høye gresset.

Etter en stund kom de tilbake, de lyserøde tungene deres kunne sees på lang avstand, og så løp de igjen i forveien.

Mens han gikk der, skjønnte Cashin at han ble iakt tatt. Hundene som løp foran, ville snart merke mannen også, se seg omkring og svinge til venstre i retning av ham. Han gikk videre, og så lød det skarpe bjeff som kunne høres på lang avstand.

Mannen var kommet ut av skogen, og hundene kretset rundt ham og hoppet høyt.

Cashin var ikke bekymret. Han så at mannen rakte frem hendene mot dem, og de prøvde å gape over dem, henrykte over å treffe vennen sin. Han tok litt av fra stien for å møte Den Millane, som nærmet seg de åtti, men så ut som om han var femti. Han ville gå i sin grav med den tette hårmanken som hadde samme farge som et geværløp.

De håndhilste. Hvis de ikke hadde truffet hverandre på en stund, håndhilste de alltid.

«Fremdeles ikke noe skikkelig regnvær,» sa Cashin.

«Det er faen ikke naturlig,» sa Millane. «Man må jo snart begynne å tro på disse drivhusgreiene.»

Han gnicket hundene over hodet, én med hver hånd. «Pokker ta meg om jeg hadde trodd at jeg skulle like en sånn jævla puddel. Har du sett de kvinnfolka hos Corrigan?»

«Nei.»

Begge hadde jord som grenset opp mot Corrigans eiendom. Mrs. Corrigan hadde flyttet til Queensland etter at hennes mann døde. Siden hadde det ikke bodd noen i det røde murhuset.

Vind og vær fikk malingen til å skalle av fra treverket, og tørket ut kittet, slik at vindusrutenefalt ut. De tømrede uthusene sto til nedfalls, og det vokste gress over de råtnede delene. Han husket at han hadde kommet hit en weekend, en sommer i begynnelsen av nittiårene.

Det var varmt, og han var fremdeles sammen med Vickie da. Et stort stykke av taket var borte, hadde blåst av. Han hadde bedt Den Millane ta kontakt med Mrs. Corrigan, og taket ble reparert, sånn noenlunde. Det var taket som avgjorde om tomme hus skulle bli til ruiner.

«Det var han der Elders som kom med dem,» sa Den uten å se opp.

«Ordentlig feit rugg. En av dem er korthåret, akkurat som en kar. Sånn som mannfolka var før. Så kom dem igjen i går, og nå er det tre jenter som går omkring der, borte ved det gamle gjerdet. En lesbekoloni på fl yttefot, spør du meg.»

«Lesbiske? Fantest det sånt noe i din tid også?»

Millane spyttet. «Min tid er neigu ikke forbi, gutt. Lærerinnene på folkeskolen, de var lesber, de. Pleide å plukke ut de glupeste jentene.

Gutta var jo tjukke i huet. Kunne ikke lese en tegneserie engang.

Jeg bare sier det, hvis jeg hadde vært jente og truffet de gutta, så ville jeg blitt lesbe sjøl. Men fra det ene til det andre: Har du noen gang sett nærmere på skjøtet ditt?»

Cashin ristet på hodet.

«Det er ikke bekken som er grensen.»

«Ikke det?»

«Grenselinjen går på den andre siden, tjuetretti meter bortenfor bekken.» Millane strøk knoken på tommelfingeren over underleppen.

«Hvis du ikke gjør krav på den bekken, så mister du den, kamerat.

Sett opp et gjerde rundt det landstykket, ellers er det takk og farvel.»

«Tja,» sa Cashin. «Man måtte være bra dum for å kjøpe det stedet.

Huset må pusses opp, jordveien er tung å drive.»

Millane ristet på hodet. «Har du ikke sett hva folk betaler for jord?

Annenhver dust vil leve på landet, kjøre rundt med firehjulstrekkere og lage fæle hjulspor i veiene, mens de okker seg over kurukene og kjemikaliene i jordbruket.»

«Jeg har ikke tid til å lese eiendomsspaltene,» sa Cashin. «Har mer enn nok med å håndheve loven.

Trenger du forresten fremdeles noen til å følge kyrne over til Coghlands?»

«Ja. Kneet blir bare verre og verre.»

«Jeg har funnet en til deg.»

«Jeg har en del annet forefallende arbeid også, kanskje tre dager til sammen. Men jeg har ikke noe losji til ham.»

«Jeg kjører ham bort til deg.»

Den ble stående og se på hundene som utforsket et bjørnebærkratt.

«Når vil du ha meg til å passe de jålehundene dine igjen?»

«Jeg har ikke villet spørre deg,» sa Cashin. «Mye jobb med dem.»

«Jeg kan alltid holde styr på krekene. Bare kom med dem, du. De ser utmagret ut. Jeg skal gi dem skikkelig med kaninkjøtt.»

De sa adjø. Da Cashin hadde gått omtrent femti meter, ropte Den etter ham: «Ta for faen vare på det som er ditt. Hører du hva jeg sier?»